

[Hans Hedtoft.]

angrebet for Neutralitet, men for Mangel paa Neutralitet. Vi blev kaldt Englands-Agenter. Selv efter Danmarks Besættelse fortsatte denne Agitation, hvortil kom, at alle, der gav sig af med illegal Virksomhed i denne Periode, af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fik Besked paa at holde sig i Ro med deres Provokationsarbejde. Og denne Linie blev konsekvent holdt, til Tyskland angreb Rusland, præcis den 22. Juni 1941. Fra dette Tidspunkt og indtil 5. Maj i Aar kunde Kommunisterne ikke bestaa som legalt Parti, efter tysk Krav blev de forfulgt, og mange af dem har lidt en saadan Skæbne, at de personlig har Krav paa Medfølelse og paa Oprensning. At de under disse Forhold gik aktivt ind i Modstandsarbejdet, er en Selvfølge. Men to Ting burde have holdt Kommunisterne tilbage fra deres ublufærdige politiske Udnyttelse af Frihedskampen, nemlig dels deres egen Fortid, og dels den Omstændighed, at Frihedsbevægelsen omfattede Folk fra alle Lejre og alle politiske Partier. Højdepunktet i Misbrug af Frihedskampen naaede de med den bekendte Plakat med Frihedskæmperarmbindet. Jeg noterer med Tilfredshed, at en af de nyvalgte kommunistiske Folketingsmænd tog Afstand derfra og betegnede dette Misbrug som taabeligt.

Nu har vi altsaa Kommunisterne herinde, 18 Mandater raader de over, og hvorfra har de taget dem? Er det Gevinster fra de borgerlige Partier — det man kalder „den hvidlevrede Reaktion“, eller kaldte det tidligere? Nej, de 18 Mandater svarer nøjagtig til, hvad Socialdemokratiet mistede ved Valget. De to Arbejderpartiers Andel i det samlede Stemmetal er i Dag i Danmark mindre, end det var for 10 Aar siden. I 1935 udgjorde Kommunist og Socialdemokrat 47,7 pCt. af samtlige Stemmer ved Valget dengang; i 1945 blev det 45,3 pCt. Det er Splittelsens Arbejde, den Splittelse, som Kommunisterne, og de alene, har Ansvaret for. Danske Arbejdere har erfaret den videre Virkning, sligt Splittelsesarbejde har. Stemmer de kommunistisk i stort Tal her i Landet, saa dukker det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen op som Statsminister.

Det var de danske Kommuniste, som i sin Tid sprængte sig ud og begyndte for sig selv. Det er dem, der nu gennem et kvart Aarhundrede bevarede deres overflødige Partidannelse, og det er dem, der bærer Ansvaret for, at Forhandlingerne om en Sammenslutning i Sommer ikke gav Resultat. Vi er nu som før fra socialdemokratisk Side

Modstander af Splittelsen og Tilhænger af Enhed, men Enheden i dansk Arbejderbevægelse maa tilvejebringes paa et holdbart Grundlag. Derfor er det en ufravigelig Forudsætning fra vor Side for politisk Samling af danske Arbejdere, at Kommunisterne uden Forbehold af nogen Art stiller sig paa dansk Demokratis Grund, tager Afstand fra alle Diktaturtendenser og anerkender den demokratiske Socialisme som Maalet. Endvidere at de anerkender de faglige Organisationer som de organiserede Arbejders ansvarlige Organer paa det faglige Omraade og tager Afstand fra ulovlige Strejker. Til disse Forudsætninger har Kommunisterne endnu ikke taget klar Stilling. De kalder sig Demokrater, og vi har forstaaet, at de anerkender Demokratiet som Metode, men vil de ogsaa anerkende det som Princip? Vi vil ikke Mindretalsdiktatur, har man sagt. Nej, men vil man Flertalsdiktatur, det vil sige: vil man Monopolpartisystem med Udelukkelse af andre Partier? Dette skulde man tage og give et klart Svar paa!

Den første Opgave efter Valget var Regeringsdannelsen. De borgerlige Partier gik til Valget og bad Vælgerne om Flertal mod Socialdemokrater og Kommuniste, og de fik det. Men i første Omgang vidste de ikke rigtig, hvad de skulde bruge det til. I Virkeligheden er det en haabløs Situation, der er skabt ved Gaarsdagens Valg, skriver „Fyns Stiftstidende“, og „Berlingske Tidende“ fastslog Dagen efter Valget, at hverken den ene eller den anden Regeringsmulighed var holdbar. Flere radikale Blade krævede Samlingsregering, og en Række Venstreblade krævede en socialdemokratisk Regering. Det var i Sandhed nogle imponerende Sejrherrer, der marcherede op gennem disse Pressekommentarer!

Socialdemokratiet afviste at danne Regering. Vi havde redeligt, ikke efter men før Valget erklæret, at vi ikke vilde være med i en Samlings- eller Koalitionsregering, men at vi naturligvis, hvis Valgdagen udpegede os dertil, var villige til at danne en Mindretalsregering. Det gjorde Valget ikke. Vi var og er det største Parti, men vi var tillige Valgets største Taber. Regeringspligten maatte nu paahvile de Partier, der i Fællesskab gik til Kamp mod os og i Fællesskab bar Sejren hjem.

En helt diletantisk og helt taabelig Opfattelse af Regeringsproblemet har Kommunisterne givet Udtryk for med deres Forslag om en kommunistisk-socialdemokratisk-konservativ Regering. I den i denne Anledning startede Resolutionskampagne har man endog faaet vedtaget en Resolution, hvori